

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 448/2016
25.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном поступку против окривљеног М.Ш., због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Ш., адвоката С.Б., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 271/13 од 29.09.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1397/15 од 26.01.2016. године, у седници већа одржаној 25.04.2016. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Ш., адвоката С.Б., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 271/13 од 29.09.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1397/15 од 26.01.2016. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 271/13 од 29.09.2015. године окривљени М.Ш. је оглашен кривим да је извршио кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. КЗ у стицају са кривичним делом тешка телесна повреда из члана 121. став 4. у вези става 1. КЗ, за која дела му је суд прво утврдио појединачне казне затвора и то за кривично дело из члана 206. став 1. КЗ казну затвора у трајању од девет месеци, а за кривично дело из члана 121. став 4. у вези става 1. КЗ казну затвора у трајању од три месеца, па га је затим осудио на јединствену казну затвора у трајању од 11 месеци коју ће окривљени извршити на тај начин што не сме напуштати просторије у којима станује, без електронског надзора, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а ако окривљени у једном трајању од 12 часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у затвору, а у изречену казну му се има урачунати време проведено у притвору од 28.05.2012. године до 01.06.2012. године. На основу члана 87. КЗ према окривљеном М.Ш. изречена је мера безбедности одузимање предмета електрошокера марке „J.“ тамносиве боје, који ће се по правноснажности пресуде уништити у складу са законским одредбама.

Окривљени М.Ш. је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 14.913,07 динара и судски паушал у износу од 5.000,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудне наплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1397/15 од 26.01.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.Ш., а пресуда Основног суда у Новом Саду К 271/13 од 29.09.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног М.Ш., адвокат С.Б., због повреде закона из члана 439. тач. 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, и у вези са тим наводи да је суд приликом изрицања казне повредио одредбу члана 59. КЗ јер окривљеног није ослободио од оптужбе због извршеног нехатног кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 4. у вези става 1. КЗ, а имајући у виду поравнање „о опросту дуга“ са оштећеним.

Чланом 59. Кривичног законика је прописано да суд може ослободити од казне учиниоца кривичног дела за које је прописана казна затвора до три године или новчана казна ако је на основу постигнутог споразума са оштећеним испунио све обавезе из тог споразума.

Одредбом члана 121. став 4. КЗ је прописано да ко дело из ст.1. и 2. овог члана учини из нехата казниће се затвором до три године.

Полазећи од наведеног, а како је окривљеном М.Ш. побијаном првостепеном пресудом због извршеног кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. сав 4. у вези става 1. КЗ утврђена казна затвора у трајању од три месеца, дакле у границама прописаним за предметно дело, те како је чланом 59. КЗ предвиђена само могућност, а не и обавеза суда да у случају да окривљени испуни све обавезе из споразума постигнутих са оштећеним, истог ослободи од казне, то су, по оцени овог суда, неосновани наводи из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да је побијаним пресудама одлуком о кривичној санкцији везаној за кривично дело тешка телесна повреда повређен закон.

Из изнетих разлога, по налажењу овог суда, неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и у вези са тим наводи да везано за кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. КЗ за које је окривљени оглашен кривим из изреке побијане првостепене пресуде није видљив каузални однос примењене силе – електрошокера и одузимања покретних ствари оштећене, јер се у изреци пресуде не наводи које јачине је био удар овог уређаја, што представља обележје кривичног дела разбојништво, односно да ли је та сила по природи апсолутна или компулзивна или радња којом се само ствара непријатност код жртве, а по оцени браниоца, имајући притом у виду налаз и мишљење вештака да примењена сила електрошокером напона од 5,47 волти, није сила у смислу члана 112. став 12. Кривичног законика. Због изнетог, бранилац сматра да је окривљени, у конкретном случају, евентуално могао да буде оглашен кривим за кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) Кривичног законика. У захтеву бранилац истиче и то да су нижестепени судови погрешно утврдили да је оптужени учинио свршено кривично дело разбојништво, јер је на несумњив начин у току поступка утврђено да је након пада оштећене извршено хапшење окривљеног од стране грађана, те је предметно кривично дело остало у покушају.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног иако формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, у суштини полемиче са чињеничним питањем да ли је примењена сила према оштећеној, односно са утврђеним чињеничним стањем у нижестепеним пресудама, дајући сопствену оцену критичног догађаја коју за разлику од нижестепених судова правно квалификује као кривично дело тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 3) у вези члана 30. КЗ, односно оспорава оцену доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**